

Ta ho sapo prou quin n'el meu ideal omni i sempre. Porta-te la dita que meixes. En-te mestressa d'un reumat de men on hi visquin i l'alequin dos cors solament. Tot això m'india i ans paré vèlida arriet 4ts aquests moments tan tristes. (53)
Di, Maria meua, m'indian Nadal lons. El del 41. Ho sent ja. Men ja prou el vellesta juntes que s' un ben petit ideal ve la gent honada com vobots. No podem perdona-les-li mai a la gent que aquete el que em laia fet. No han cabot distingir i veigor pelles que han vèlida ja tota la nostre atenció i afete. Ben prou n'hi ha de lons, no? Podem contar los amb els dits de la ma.

Ajunt disrabte 21-XII-40

Ben paciència, noveta meua, Es el segon Nadal de vida d'exil i l'exil n'nte sempre sempre i en moral. tra, adde. Sabiem, però, pujar aquests prou i sense emps dels qui són felices sabem s'ier nos dignes de la felicitat que es arys ens reserven.

Maria meua ben meua: Segurament que aquesta carta arribarà aquí el dia següent de la del dijous. No es pas culpa meua oi la del dijous t'arribà amb retard. Ha dormit aci dos dies i fins aquesta tarda que un xicot d'ha anat al poble no l'haure Ja t'ho he dit en més d'una ocasió que no passis ansia si les meves cartes t'arriben en retard. Aci hom no pot anar al poble cada dia i has d'aprofitar el moment que hi haigi alguna comissió a fer.

Aquesta tarda també he relut la teca del dijous.

La meua Maria no s'creu al seu home. Dones et just que ara no t'oungano No ho faig pas per davant tranquilitat que et dic les coses bones, tu has vist que no t'amago mai res i prou vegades has vist que t'he pintat ben obje-ctivament situacions crítiques. Dones avui te les puc pintar millors, i es que aci no hi ha altre problema per sobreviure bé que el de la teca i aquesta avui va bé. No ho creuràs però m'he engrairat bastant. Saps, meua meua tots aquells ossets que punxaven? Avui encara els tinc però tapanets de carneta. I em sap greu que no ho puguis comprovar. Ho voldria tu?

Dema diumenge i el dimecres Nadal. Adjunt trobarà la felicitació del teu home. A veure com me la pases. Faible si el vers però aquest caldria dir-te'l a cau d'orella i no desespere pas en dir-te'l ben aviat. Has llegit la premsa del dia 19? Porta un avís aux refugies espagnols. Diu que es que viuen a Toulouse, Perpignan i Sete, tinguis ve.

parades deu fotos de front del cap de casa i non dels altres familiars que se'ls
requeriran d'aquí pocs dies vels efectes d'emigració a Mèxic. Així mateix deu
que la gent del Camp se'ls farà les fotos aviat. Això ja rutlla pel que és ven. Ací
en aquest departament que sapiguem no hi ha pas encara Comissió nomenada
No pot trigar a ésser creada i tant aviat ho sigui ens hi arribarem algun i po-
drem veure que hi ha sobre el terreny. M'envia el retall de premsa un xicot
de Toulouse que vaig veure quan el meu últim viatge. Allà ja cobren la subven-
ció. Per a cobrar-la han hagut de demostrar que vivia a la capital i han ha-
gut de mostrar fins hi tot les targetes d'alimentació. Veurem que dinen. El company
aquest em diu que a Toulouse corre el bulo que la cosa d'Espanya cauriana s'aviat
de forma que podrem retornar allà... També podria ésser i en aquest cas molt
millor. Poder tornar a casa i no com a venguts del tot, qualsevol passa el
mar, ¿eh? Després de tot allà han quedat els éssers més volguts i refer la vida en
alguna gran capital no ens seria pas molt difícil, perquè això sí que hi estic
ben resolt. Pas de pobles ni poblets. A un lloc on un veguiri passar ben desaper-
cebut, és el millor. No ho creus així, neneta neva?

Esperem. El 1941 ens portaria, segun la felicitat. Nosaltres farem els possibles
si les coses no canvien normalment de precipitar la nostra unió. Això és veritat ben
aviat crec jo. Has vist la carta aquella del 210 Groupe de T.E? Ja veus que el teu
repe sap deixar arreu un bon record. Parlen en la carta els xefs màxims i si
en decidís no em mancaria un lloc bo per a seguir resistint-hi. Ara esperem
la carta la contestaré donant-los les gràcies i de moment res més. No tancaré la
porta. De moment això està bé, millor dit s'ha posat bé hi heu trobat el que volíem
menjar a peu bo. Farem menjar per tot el gener i altra feina si volem, ara que
hem d'esperar complir el contracte que finisceix el dia 7 de febrer. Jo segueixo però afe-
rat a la idea per tu coneguda. Aniria ben content a la 210 si sàpigués que allí
puc trobar quelcom per tu. Em falta informació d'allà que no la demanava pas
al camarata Vega. Veurem que diran.

S'acaba ja el paper i encara no t'he dit el que més sento. Què t'estimo?
Tu creus que sí i jo et dic que no t'enjanyes gens. Què t'envoro? Segur que sí no?